

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARA ALMENYS UNA BATALLADA CADA SETMANA

Aquest número 10 cts. per tot arreu

NUMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
TELÈFON A. 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

La protesta feixista

Un italià, rebel al règim i perseguit, consegüentment, pel feixisme, aconsegueix passar la frontera. Establert a França, tracta, infructuosament, d'obtenir uns passaports perquè la seva muller i el seu fill puguin anar a París, a reunir-se amb ell. Un dia, cansat de pregar, de gestionar, dispara, exasperat, contra el cònsol d'Itàlia, i el mata. Ara, el jurat del Sena ha condemnat l'homicida: Cèsar di Modugno, a dos anys de presó. Contra aquesta sentència indulgent

s'ha desencadenat a la Itàlia feixista una fenomenal protesta anti-francesa.

Deixant a part que el jurat del Sena ha jutjat segons la seva sensibilitat habitual, segons la clemència que va mostrar, per exemple, vers l'assassí del socialista Jaurés, tot i l'horror que el seu crim inspirà, no és cert que l'exercici de la violència comporta sempre necessàriament la reacció d'una violència contrària? Es una llei comprovada. Es el cas de Di Modugno, perseguit i maltractat pel feixisme. Es el cas de tots els italians que no han volgut sotmetre's al règim de Mussolini.

Es que, tal volta, es poden realitzar impu-

nament totes les arbitrarietats, totes les cafreries?

El jurat del Sena ho ha tingut en compte. I dia vindrà que l'oli de ricí tindrà un parió potser més cruel, més bàrbar encara.

Conferències d'En Samblancat

Demà donarà al Casino Calellenc, de Calella, una conferència de caràcter instructiu, el nostre benvolgut company, Angel Samblancat.

Diumenge passat parlà En Samblancat en una festa que a la Cooperativa "La Canetenca", de Canet de Mar, s'havia organitzat en honor d'Ignasi Iglèsies.

Els dies 1 i 2 de desembre donà el nostre amic, conferències a la Cooperativa "El Pervindre", de Falset, i a "La Flor de Maig", de Masroig.

Ja el 29 del mes anterior havia dissertat En Samblancat sobre cultura a la Cooperativa "La Moral", de Badalona, i uns dies abans a "La Estrella", de Mataró.

Aviat anirà l'infatigable propagandista, a Terrassa, Monistrol i Santa Coloma de Gramanet, i ocuparà la tribuna en dos centres de Gràcia.

Una nota política cada setmana

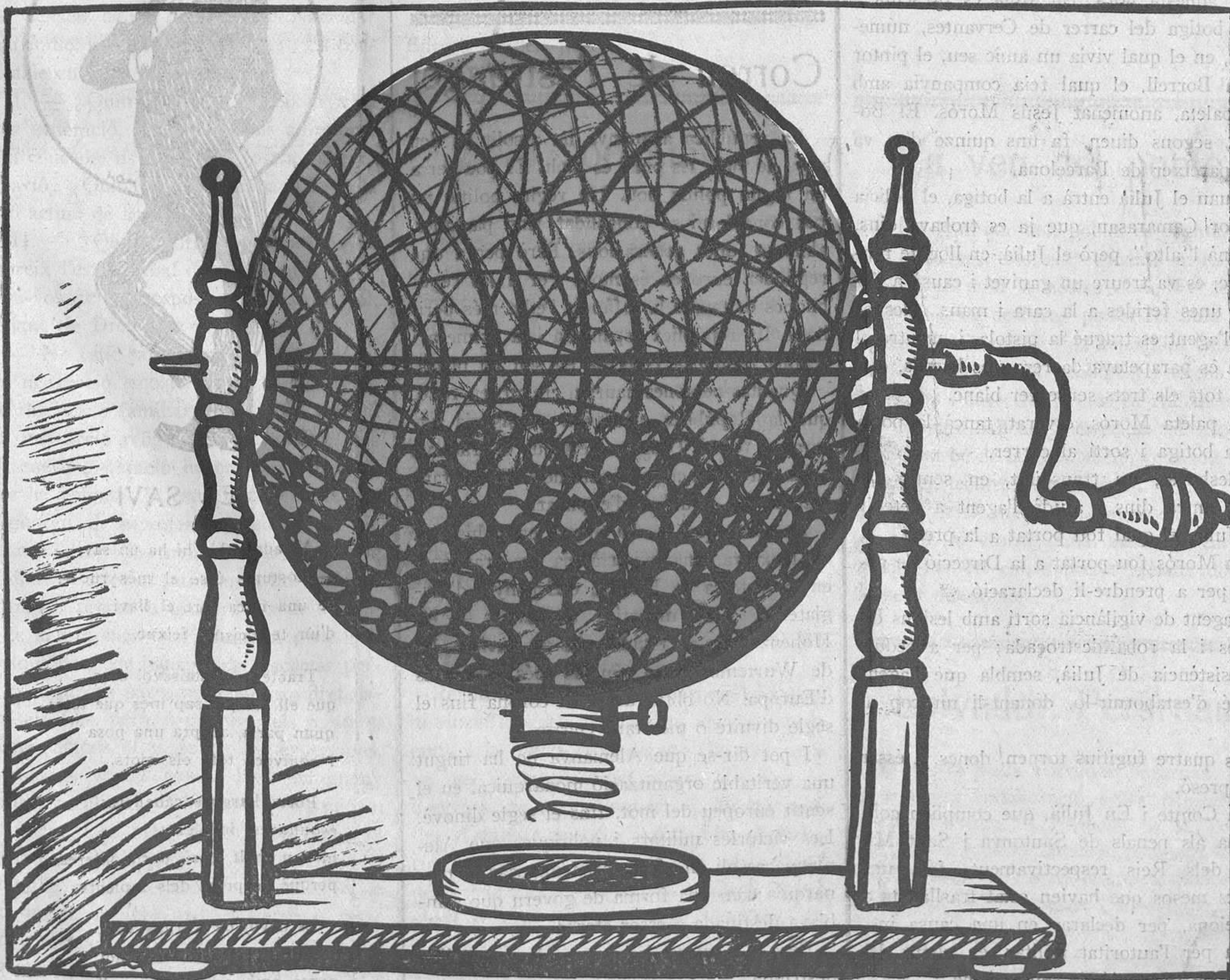
Retallem de la premsa del passat dimecrés:

Madrid, 12.—Esta madrugada en la oficina de información y censura han facilitado la siguiente nota oficiosa:

"Por orden expresa del jefe del Gobierno ha suprimido la censura la parte del artículo réplica del señor Cambó, dedicado a defender, con hábil dialéctica, la conveniencia, a su juicio, del uso de múltiples idiomas en el país, párrafos que su autor puede incluir, si gusta, en un libro, porque son propios a difundir entre la masa de lectores de la Prensa teorías contrarias al criterio expreso del Gobierno y a despertar o alentar, aunque en contra de toda sana intención, sentimientos incompatibles con los altos intereses patrios, se suprimen del artículo en cuestión.

Bien se nos alcanza el consiguiente reproche de mutilar la contestación del señor Cambó y limitar así la amplitud de la discusión, pero el Gobierno, aun con el más tolerante criterio, no puede abdicar del derecho de restringir o cercenar por completo la exposición de conceptos que considera francamente perjudiciales."

EL PRESENT NUMERO
HA ESTAT VISAT PER LA
CENSURA GOVERNATIVA

EL BOMBO DE LA SORT

Les guerres d'opereta

L'incident de fronteres ocorregut entre Bolívia i el Paraguai, semblarà a molts esperits frèvols, l'episodi inicial d'una guerra d'opereta.

Lleugeresa imperdonable en nosaltres fóra veure les coses amb aquesta tranquil·litat i manca de seny.

No hi ha guerres d'opereta. No hi ha nacions i pobles d'opereta.

Els països llunyans, per la sola raó de llur distància de nosaltres, no es converteixen en repúbliques quimèriques, en terres de llegenda i de fantasia.

La guerra entre pobles petits no és, en veritat, tan mortífera com entre grans exèrcits i esquadres, com entre potències de primer ordre.

Deixarà, per això, en certs casos d'ésser menys funesta?

En una qüestió balcànica, que en un principi va semblar sense importància, es covà la guerra europea.

Un litigi americà, terrestre o marítim, de poca entitat, pot determinar la intervenció dels Estats Units i una macabra dansa bèlica a tot el món.

Encara que aquesta desgràcia universal no es produeixi, els conflictes parcials s'han d'evitar. No hi ha que deixar un caliu de ressentiment entre els pobles, que pugui originar lluites armades.

El problema de fronteres existent entre el Paraguai i Bolívia, es pot resoldre pacíficament.

L'Argentina, els Estats Units, la Societat de Nacions, poden, sense gran esforç, arranjar definitivament el conflicte i fer impèrar el bon sentit.

INFORMACIO

que retallem de la Premsa

De la presó s'evadiren quatre presos, que han tornat a ésser detinguts

Diumenge al vespre es produí una grossa alarma al recinte de la Presó Cellular; quatre presos havien aconseguit escapar-se, per bé que tres d'ells a la poca estona tornaven a caure a les mans de llurs guardians. La premsa de Madrid, més sortosa que la de Barcelona, ha pogut donar detalls de l'ocorregut, que en síntesi fou el següent:

Jaume Comte i Jaume Julià, que compleixen condemna de cadena perpètua en virtut del Consell de Guerra per la causa de Garraf, i Joan Masip i Josep Alcodoli, condemnats per delictes comuns, aprofitaren l'hora que es dona el passeig dels reclusos per acabat, les sis de la tarda, per a intentar l'evasió. Un oficial de presons fou tancat a viva força en una de les comunes, mentre el reclus que tenia al seu càrrec la vigilància dels altres presos era amenaçat amb una pistola, si donava la veu d'alarma, es diu que per Jaume Comte.

Mentrestant, els altres tres, proveïts d'unes claus que duïen a punt, obriren la porta que dona al pati immediat a la galeria, per on emprengueren la fugida tots quatre. Per a evitar els efectes de la persecució, varen tancar la porta per fora, deixant la clau posada al pany. En el pati obriren una porta que comunica amb un altre, i per la comuna feren un forat, des d'on, proveïts d'una corda, es despenjaren al recinte exterior, que, com se sap, vigilen forces de l'exèrcit. El sentinella es veié sorprès per la presència dels quatre fugitius, i començà a lluitar amb En Comte, que, segons sembla, continuava esgrimint la pistola; el soldat va ésser estabornit d'un cop d'ampolla al cap. A tot això, dins del penal s'havia donat l'alarma, i soldats i oficials de presons corrien a rodejar l'edifici. Els quatre fugitius es llançaren des de dalt, i caigueren al carrer de Provença; el Comte, però, ja no pogué córrer, car s'ignora si per haver-se llançat malament, o en la lluita entaulada amb el soldat, havia resultat ferit en caure.

Els altres tres havien sortit en direcció diferent.

Diversos transeünts s'adonaren que els quatre reclusos saltaven la paret; un d'aquests transeünts era precisament del cos de

Seguretat, i l'altre un tranviari, els quals detingueren En Comte, que, per altra part, no oferí ja gaire resistència.

Massip i Alcodoli no trigaren també a ésser detinguts; en emprendre la fugida per la via del tren, es trobaren davant la nova estació de Sans, on no és permès el trànsit. Un operari de la via intentà tancar-los el pas, i els fugitius l'agrediren, sens dubte per creure'l un de llurs perseguidors. El factor, en refer-se, donà la veu d'alarma, i una parella de la guàrdia civil els va detenir. D'allí passaren a la "Jefatura" de policia, car de moment es va creure que havia estat un intent d'atracament.

LA DETENCIO DE JOSEP JULIA

Com hem dit abans, això va succeir diumenge, a les sis de la tarda; la detenció del quart fugitiu, En Julià, no va realitzar-se fins ahir, a les nou del matí.

A aquesta hora, En Julià es presentà a una botiga del carrer de Cervantes, número 2, en el qual vivia un amic seu, el pintor Joan Borrell, el qual feia companyia amb un paleta, anomenat Jesús Morós. El Borrell, segons diuen, fa uns quinze dies va desaparèixer de Barcelona.

Quan el Julià entrà a la botiga, el policia senyor Camarasan, que ja es trobava dins, li donà l'alto, però el Julià, en lloc de rendir-se, es va treure un ganivet i causà a l'agent unes ferides a la cara i mans. Aleshores, l'agent es tragué la pistola, i, mentre el Julià es parapetava darrera uns barrils, disparà tots els trets sense fer blanc.

El paleta Morós, esverat, tancà la porta de la botiga i sortí al carrer.

Aleshores, un transeünt, en sentir els trets, entrà dins i ajudà l'agent a detenir En Julià, el qual fou portat a la presó.

En Morós fou portat a la Direcció de policia per a prendre-li declaració.

L'agent de vigilància sortí amb lesions diverses i la roba destroçada; per a reduir la resistència de Julià, sembla que l'agent hagué d'estabornir-lo, donant-li un cop al cap.

Els quatre fugitius tornen, doncs, a ésser a la presó.

En Comte i En Julià, que complien condemna als penals de Santonya i Sant Miquel dels Reis respectivament, feia uns quants mesos que havien estat traslladats a Barcelona, per declarar en una causa instruída per l'autoritat militar, en virtut del decret de repressió de separatisme.

Els altres dos estaven pendants d'un procés per assalt al café Espanyol.

EL JUTJAT DE LA UNIVERSITAT

El jutge de la Universitat, que instrueix el sumari per la fugida dels presos, va anar a prendre declaració als detinguts Comte, Alcodoli i Massip, els quals explicaren la fugida en la forma relatada.

Negaren que agredissin el soldat que estava de guàrdia, i no donaren cap detall sobre d'on tragueren la pistola i les claus falses, ni si altres presos estaven en combinació amb ells.

Es diu que En Comte es a la infermeria de la presó.

TAMBE INTERVE L'AUTORITAT MILITAR

El capità general interí, general Despujols, després de rebre la nota del coronel del regiment de Vergara, que es trobava de guàrdia diumenge, ha ordenat el nomenament d'un jutge militar per a intervenir en el fet.

FELICITACIONS DEL CAP DE POLICIA

Ahir a migdia, al despatx del governador civil, i a presència d'aquest, el cap superior de policia detallà als periodistes la forma en que foren detinguts, els fugitius.

Es indubtable — digué el senyor Tenorio — que les claus falses de què se serviren els presos foren fetes fora de la presó.

El cap de policia dedicà grans elogis als seus subordinats, per l'activitat desplegada; al cap de poques hores d'haver-se evadit En Julià, s'havia muntat una rigorosa vigilància prop dels íntims i familiars, on es creia que aquell buscava refugi.

EL PER QUE NO S'HA DEIXAT DIR ALS DIARIS DE BARCELONA

El general Milans del Bosch va aclarir als periodistes que la no publicació de la notícia, ahir, fou degut a no dificultar les gestions que estava practicant la policia per a aconseguir la captura d'En Julià.

Correu de l'estranger

La república alemanya ha assolit ja deu anys de vida. Es poc i és molt. Es poc per a un règim polític nou. Un règim polític no pot considerar-se consolidat fins passades, almenys, dues generacions. Però per a una república europea és molt. Per a les repúbliques és també la infància l'edat més perillosa. La república espanyola i la primera i segona república francesa en són un prova.

Quantes persones haurien cregut, en 1918, que la República alemanya subsistiria encara en 1928? Tothom creia que es tractava solament d'una curta experiència. El fet, tanmateix, no és difícil d'explicar.

La monarquia no ha tingut, en la història d'Alemanya, una importància tan gran com en la història de França, d'Espanya, d'Anglaterra. Les dinasties alemanyes — els Hohenzollern de Prússia, les de Baviera, les de Wurtemberg — són les més modernes d'Europa. No obtingueren la corona fins el segle divuitè o més tard encara.

I pot dir-se que Alemanya no ha tingut una veritable organització monàrquica, en el sentit europeu del mot, fins el segle dinovè. Les victòries militars i polítiques que Alemanya assolí en 1870 varen imposar la monarquia com una forma de govern que semblava destinada a ésser eterna.

Però si la guerra la va crear, la guerra l'ha destruïda.

I si avui encara té la república un cert nombre de punts dèbils, perillosos tal volta

per a la seva mateixa existència — deguts a una preparació sens dubte incompleta, tot i éssent el nivell polític del promig del poble alemany més elevat del que hom creu generalment —, les circumstàncies actuals ens permeten, malgrat tot, de confiar en la seva consolidació definitiva, tan necessària, certament, per a l'estabilitat europea i per a la pau del món.

Notes marginals

"Totes les formes de govern — ha escrit J. Ferrero — tenen llurs avantatges i llurs inconvenients. Un dels inconvenients de les repúbliques democràtiques és que si el poble és l'amo del governament, deu, en canvi, acomplir un esforç considerable per a fer-lo funcionar". Això és cert, sens dubte. Però aquest inconvenient és, realment, un inconvenient? Al nostre entenent, no, ans al contrari. De la mateixa manera que no és un avantatge que el poble, en les monarquies, tingui molt menys de deures i de responsabilitats.

"Els governs representatius — segueix Ferrero — troben tantes dificultats per a aclimatar-se en molts de països, perquè el poble no sap, no vol o no pot fer l'esforç necessari a fi que el règim funcioni".

"I si no sap, no vol o no pot fer aqueix esforç, és, sempre, per mancament de cultura. Tots els problemes, en la seva última expressió, són un problema de cultura.

"El desenvolupament de la tècnica — va dir Kropotkine, optimista — ens permetrà d'alliberar-nos un dia del treball d'esclaus."

MEDALLONS RURALS

EL SAVI

A cada poble hi ha un savi — acostuma ésser el més ruc —, té una mica tort el llavi d'un tecnicisme feixuc.

Tracteu de qualsevol cosa, que ell sempre sap més que tots; quan parla, adopta una posa i equivoca tots els mots.

Porta llargues cabelleres esbullades, indolents; hi veu molt, però porta ulleres perquè és propi dels sapienters.

Es devot de Vargas Vila, perquè don to de mal noi; pensa amb cervell de gorila i anirà a parà a Sant-Boi.

SALVADOR PERARNAU

Encara hi ha joves

"La Publicitat" ha obert una enquesta a la joventut, amb el següent:

QUESTIONARI:

I. — ¿Esteu satisfet de la instrucció i educació que us donaren? En cas afirmatiu, digueu per què i quins són els vostres coneixements o qualitats personals que a elles atribuïu i que més us satisfan. En cas negatiu, digueu per què, i quins coneixements o qualitats són els que creieu que major manca us fan i que més desitjariu posseir.

II. — ¿Quins autors i quins llibres de la literatura universal (novella, poesia, teatre, de viatge, d'aventures, etc.) preferiu, i per què?

Dels homes que en tots els rams de l'activitat humana han actuat al món, durant els darrers quinze anys, ¿quins són, per ordre de preferència, els tres que més admireu, i per què?

III. — ¿Quina és l'afició (d'estudi o treball artística, esportiva, d'esplai, etc.) que domina en la major part dels joves? ¿Quins són llurs ideals per a la vida pròpia i la de la col·lectivitat? Els ideals i les aficions ¿es reforcen mútuament o es destorben?

¿Quina importància creieu que tenen les valors morals (religió, castedat, justícia, dignitat pròpia, compliment del deure, heroisme, etc.) en la vida individual i col·lectiva de la vostra generació?

IV. — ¿Què creieu que predomina: la inhibició davant dels problemes, o l'atacar-los per a resoldre'ls? En llur activitat, ¿què prefereixen els joves avui: l'acció individual o l'acció amb solidaritat i disciplina?

V. — ¿Què penseu dels problemes socials? ¿Quin interès sentiut pels homes i els problemes d'una classe social diferent de la vostra?

VI. — ¿Quin interès sentiut per la vida internacional? Davant els partidaris dels nacionalismes estatals o dels propugnadors de l'internacionalisme (Estats Units d'Europa, Pan-Europa, internacional socialista), ¿quina és la vostra actitud i la del jovent d'avui? ¿Què penseu de la Societat de Nacions? ¿Quin judici us mereix la guerra? ¿Es condemnable en totes les ocasions?

VII. — ¿Quin concepte mereixen a la vostra generació, les generacions anteriors? ¿Quin concepte us mereix la vostra mateixa generació? ¿Quina creieu que ha d'ésser la missió actual de la joventut?

VIII. — ¿Quines altres observacions us suggereix l'estat actual de la joventut? Heu-vos aci la resposta de Joan Pujol, estudiant de Dret, vint-i-dos anys:

I. — No estic satisfet ni de l'educació ni de la instrucció escolar, ni de l'educació ni de la instrucció familiar, ni de l'educació ni de la instrucció religiosa. Bon nombre dels de la meua generació havem pujat com el diable ha volgut. Un estol imponent de pares ignoren els aspectes més elementals de l'educació dels fills (mentre estan sota llur jurisdicció els tenen sotmesos a llur tirànica estultícia i procuren ofegar, des de l'endemà de la naixença de l'infant, la seva joventut individualitat, que haurien de respectar perquè crec que els pares no tenen cap dret damunt els fills, però sí deures); els mestres, salvant sempre el tòpic de les excepcions, són moguts només per la idea del guany com uns bacallaners del mercat (o us mimen amb excés o us menyspreen); no tenen ni la noció del que representa llur carrera. Ni la família m'ha parlat gaire de religió i la poca que havia après dels llavis de la mare la vaig oblidar amb l'antipatia profunda que vaig agafar pels catequistes de la Parròquia de la meua barriada. Em cal dir que sóc espiritualista i que crec en la vida eterna.

II. — Sèneca, Dante, Montaigne, Shakespeare, Maragall, Marx, Lenin i Shaw. (Cartes a Lucreci, Divina Comèdia, Assaigs, Juli Cèsar, Seqüències, i l'obra completa de Marx, Lenin i Shaw).

Els tres presos inconeguts de les presons d'Europa que més fam i més set pateixen de justícia.

III. — Fisiològica. Quant a ideals, del tot desmoralitzada, per obra i gràcia de les dues generacions anteriors.

La castedat és un mite. La joventut actual és catòlica de nom i pagana de fets. Hi ha possibilitats d'heroisme. La veritable joventut està sempre disposada a jugar-se la vida als daus.

IV. — Els han ensenyat d'inhibir-se. L'estúpida generació precedent no ha preparat la joventut per a les més elementals disciplines que reclamen les manifestacions de la vida social. Francs tiradors amb mala punteria. Sóc partidari de solidaritzar els esforços per a totes les causes que es reclamen de la llibertat: ètniques o socials.

No dec res a la generació anterior. Només, purament local, les normes que dicta Pompeu Fabra, que em permeten d'escriure en català sense vacil·lacions.

Deures: lluitar per les llibertats, per totes les llibertats, per la Llibertat! I això, ferocement.

V i VI. — Sóc un decidit partidari d'una IV Internacional de la Joventut europea socialista. La S. de les N. fa el que pot. No hi tinc fe.

VII. — Contra les guerres estatals, la revolució. Totes les guerres haurien d'ésser condemnables, però, hi haurà guerres. Mentre hi haurà usurpadors. Mentre hi haurà pobles i races sotmesos. Mentre hi haurà classes subjugades. Em sento soldat de tots els exèrcits que lluiten per una causa de llibertat, que no sigui la "llibertat" i la justícia tal com l'entenen els "aliats" de la gran carnisseria de 1914-1918.

VIII. — La joventut sempre està disposada a lluitar i a morir per les causes nobles. Dono al mot joventut tot el seu valor relatiu.

Aquestes paraules ens omplenen de goig. Encara queden joves!

No sóc ningú

Ho confesso sincerament. No sóc ningú.

Ho diuen els meus amics, els companys de feina, els familiars àdhuc... Ho diuen conversant amb mi, en reunions, pertot.

I, sabeu per què? Perquè no parlo de futbol ni boxa; perquè contemplo impassible aquests trascendentals moments, del campionat; perquè, com ells, no m'emocio en la guita ben donada que decideix la sort de si la pilota entra o no entra...

El futbol... la boxa...

Tothom en parla amb passió, mentre jo, calladet, en un recó, esguardo amb certa llàstima tots aquells que em consideren un ninquí, un retrògrade, un incult.

No sóc res, senyors! Què més volen? Ho confesso així, en lletres de motlle.

Reconec que passo pel món sense saber-hi viure. Ells, els apassionats, els del cop de puny i la guita, són dignes fills del segle en què benauradament vivim. Jo tinc la desgràcia de no estimar-ne els mèrits positius d'aquests avenços i d'aquesta civilització. Mentre em dol veure que, per efectes de la cultura, un pobre noi va amb el cap obert o amb l'estómac fet a miques, ells censuren el meu plany, per bé que el ferit és un contrari o un inexpert, el que demostra que al pas que anem, fins per a morir se n'ha de passar l'aprenentatge.

LA FIRA DELS PESSEBRES

—Quan li ha costat aquest palau?
—Una pesseta amb trenta cinc cèntims.

Si que anem bé

Aquest any s'han venut 5.367.000 bitllets de la Rifa contra quatre milions i "pico" venuts l'any passat.

Qui és que s'atreveix a parlar de misèria?

L'ex-Kaiser

L'Ex-Kaiser és un pobre home ridículament grillat, barrut com no n'hi ha un altre, té el cap de casc de cavall.

Voldriem ésser piadosos

amb tots els infortunats,

però, infortunats com l'Ex-Kaiser

no mereixen cap pietat.

No heu vist amb quin cinisme

acaba de declarar

que si perderen la guerra

fou perquè el poble Alemany

no tenia fe, no creia

en Déu i els va castigar?

Quin valor, parlar de càstigs

éssent l'únic castigat!

Perquè, avui, Alemanya

està molt millor que abans.

D'un brutal imperialisme,

Alemanya ha passat

a un règim democràtic,

liberal, republicà.

Es clar que és una república

de lleteta i pa torrat;

però, sempre val més que un Kaiser

ridículament grillat,

reformador de la Bíblia,

per envejós, destronat.

Té molta gràcia l'Ex-Kaiser!

S'atreveix a declarar

que Déu castigà el seu poble

amb tirallongues de mals

per no tenir fe. Que és ximple!

I ell per què fou castigat?

Que, potser, no creia gaire?

Ens jugaríem el nas

—i sense cap por de perdre'l—

que Déu no el volgué escoltar.

Això fóra poca cosa,

però, el pitjor del cas

és que avui ja no l'escolta

ni el mateix poble Alemany.

Sallent

Es digna d'admiració i elogi la tasca de sembrar cultura que s'ha emprès l'"Ateneo Catalán" d'aquesta vila, puix la sèrie de conferències organitzades en son estatge són llavor que indubtablement donarà bon fruit el dia de demà.

El diumenge passat, dia 2, fou el publicista Amador Revilla qui amb la seva conferència "Guia de Cultura" féu que la sala d'espectacles de la dita entitat es veiés, si no del tot plena com deuria ésser-ho en una vila de tanta cultura com n'hi ha que ens diuen que és Sallent (que dissortadament no és així), almenys amb una nombrosa concurrència que, amb l'atenció que escoltà l'orador, demostrà que seguia amb interès el que es fa referent al millorament cultural del poble.

Dies passats semblava que anaven molt avançats els treballs per la celebració d'una vetllada en memòria del plorat mestre Iglésies; aquests treballs els portava a cap una comissió patrocinadora de l'acte, que pel que es veu, deu haver defallit en son entusiasme o ha trobat molts entrebancs en l'organització de l'acte, ja que, d'altra manera, no ens expliquem que la cosa estigui tan freda. Un consell, senyors de la Comissió. ¿No fóra millor, tota vegada que a Sallent sempre hi ha dificultats en organitzar homenatges, que es proposés a l'AJuntament que donés el nom de plaça d'Ignasi Iglésies a una plaça de la vila, que podria molt ben ésser la de la Verdura, que es al cor de Sallent, i així quedaria més perpetuat el nom de l'amic del poble, i Sallent no hauria d'avergonyir-se de no mostrar agraïment per aquell que tant féu per tots.

Fusta-Forta.

Sallent, 9 de Desembre 1928.

Granollers

En el local del Sindicat de Contramestres "El Ràdium" hi donà una conferència la il·lustre escriptora Na Regina Opisso de Llorens; versà sobre el tema "Maternitat i Feminisme".

Aquesta conferència, en aquests dies d'evolució cursi i banal que realitzen les dones en nom de la reivindicació de llurs drets, no podia ésser més oportuna, ni la conferenciant més indicada per tractar un tema d'interès tan vital.

Regina Opisso, però, en el transcurs de la seva interessant dissertació, exposà algun punt que el podia haver fet més extens, i segurament ho hauria fet davant d'un públic femení.

En acabar, el nombrós auditori, en el que hi havia també moltes dones, aplaudí entusiàsticament.

També tinguérem el goig de saludar i canviar breus paraules amb el popular dibuixant Ricard Opisso, que acompanyava la seva germana.

Felicitem sincerament els companys de "El Radium" per la noble i profitosa tasca que s'han emprès sota llur patrocinació, que tant ha d'ajudar a desvetllar l'esperit del poble.

J. Colomer i Oliveras.

Sant Sadurní de Noya

El passat diumenge dia 9, en aquesta vila, tingué lloc un homenatge a la memòria del gloriós dramaturg i poeta dels humils N'Ignasi Iglésies.

En dit homenatge es recolliren signatures de la subscripció popular per la font de l'Ignasi Iglésies.

Aquesta festa fou organitzada per la societat coral Unió Sadurninense, amb la cooperació de les entitats Ateneu Agrícola i Centre Agrícola.

Fou un acte altament simpàtic; el cor "Unió Sadurninense" cantà una selecció del seu repertori, sota l'experta batuta del senyor Francesc Peracaula, com també fou aclamada amb xardorosos aplaudiments la conferència que donà el popular escriptor En Lluís Capdevila.

Es llegiren algunes poesies que també foren fortament aplaudides.

Cal fer notar la vergonyosa campanya que feren contra aquesta festa certs elements d'aquesta vila, com també l'actitud adoptada per l'"Orfeó Patria" que, després de prometre la seva desinteressada col·laboració, es negà, a última hora, a pendre part a la festa; no sabem a què és degut; però sospito que serà la influència que tenen aquests elements que he parlat anteriorment, al dit Orfeó.

D'aquests elements, i de moltes coses extravagants que passen en aquesta vila del bon "mam", en parlarem en cartes que, si tenim humor i salut, trametrem.

F. Petit.

Girona

A Girona ha sortit un nou periòdic que, segons sembla, serà el portaveu provincial dels tradicionalistes. "Avant", que tal és el nom del flamant periòdic, en el seu primer número, aparegut el dia 8 del actual, es vana d'haver vist la llum pública el dia de la Puríssima Concepció; deuria ésser una al·lusió als immaculats ideals que defensa, i acaba rendint tribut d'homenatge a Don Jaume de Borbòn.

No creiem possible a Catalunya un reviscolament carlí o, més ben dit, jaumí.

"Avant" només pot tenir-se en compte com un periòdic més entre les publicacions més o menys reaccionàries que treuen el nas en diversos punts de la nostra terra.

La política interior catalana ha entrat de fa un temps a una activitat insospitada, tal vegada han influït alguns fets prou coneguts de tothom que han motivat una posició més definida dintre els camps de la política pairal.

Ha arribat l'hora en què cal que tots els elements d'esquerra i les publicacions liberals catalanes deixin sentir la seva veu i sapiguem contestar dignament els atacs de l'enemic.

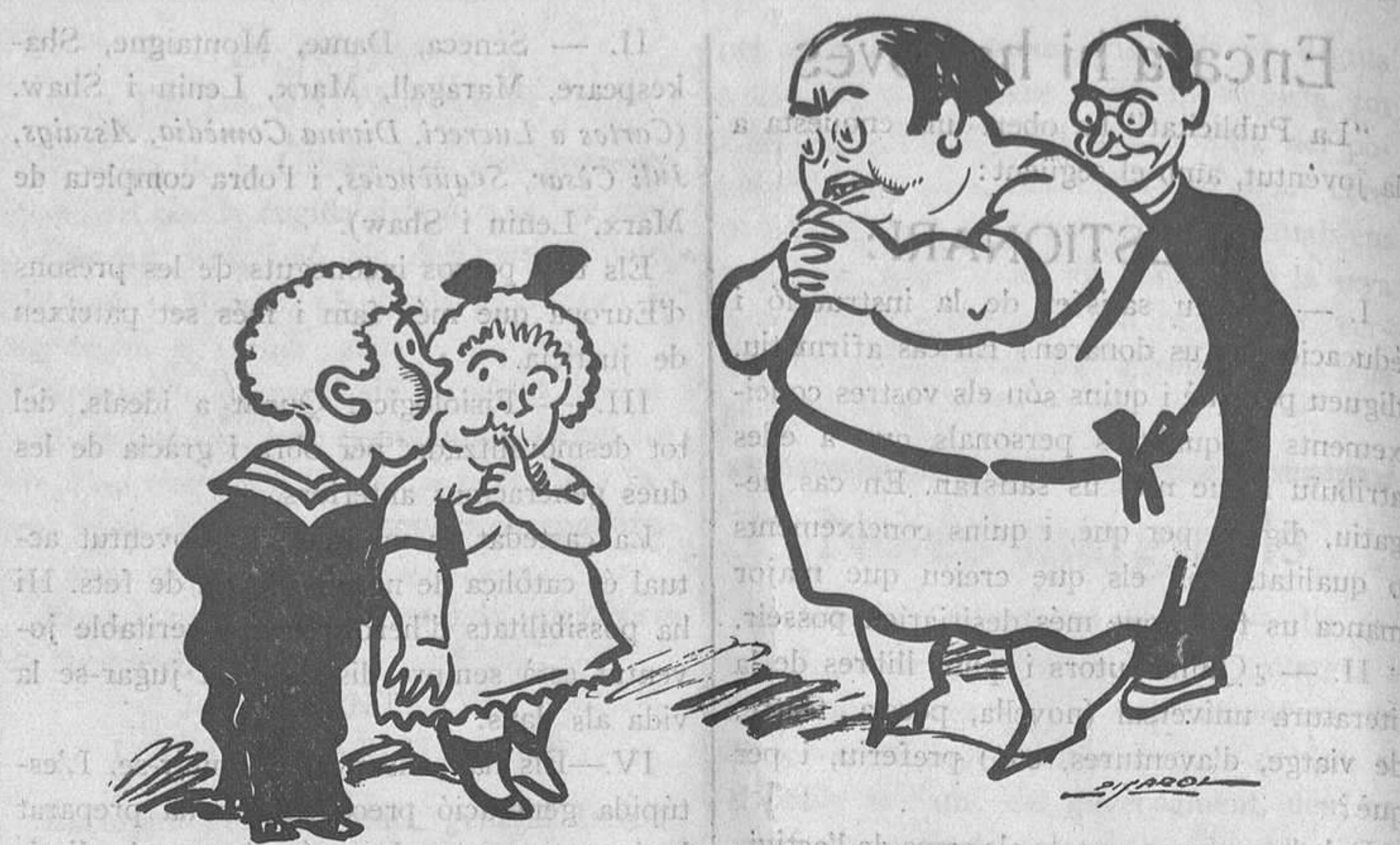
Una unió d'esquerres, sota la bandera de Pi i Margall, fóra oportuna i fins necessària, ara que un escriptor (?) ha pretès desmerèixer el seu nom gloriós amb un seguit d'injúries inqualificables.

Per altra part, la doctrina Pimargalliana és insubstituïble, entre altres raons, perquè és la més justa i porta en si cares reivindicacions que als veritablement catalans i republicans, ens interessin en gran manera.

M. S. Costa.

Campdevàno

A l'hivern el poble és gris, encarcerat, adormit. Les iniciatives es perden amb freqüència; s'evaporen a l'entorn de les estufes. Per això la vinguda d'un home com en Lluís Capdevila ens deixa de d'aquest so-

LA INFLUENCIA DEL CINE

por, ens aviva amb llur flameta i ens encén amb son propi abrandament.

En Capdevila ens ha captivat, amb llur franquesa i cordialitat, amb la seva parla sincera, despullada de retòriques, seriosa i alegre ensems.

El saló de la Cooperativa la Confiança, ple a vessar, abundant les dones, fou el lloc adequat per parlar En Capdevila de "l'obra de la Revolució Francesa", un estudi documentadíssim, escoltat àvidament i aplaudit amb entusiasme.

En Font havia fet una breu presentació.

Per acabar, En Josep Casany, acreditant-se una vegada més, acomiadà eloqüentment En Capdevila, amb belles i inspirades frases i amb un sincer "a reveure" en el que s'hi reflectia el desig de l'auditori.

Actes com el present honoren les entitats organitzadores.

Desitgem es reincideixi sovint.

Coses

Cada dia: El "chofer" causant de l'atropell s'ha fet escàpol.

Cada any, per Sant Cristòfol: Al matí. Ofici Solemne, amb benedicció als autos.

A la nit, gran ball de "chofers", amb assistència de les autoritats i... de Sant Cristòfol, naturalment.

Quan tenim cor per emprendre les obres més grans i belles, ens manca cervell per fer-les bé. Quan tenim prou cervell per fer les coses ben fetes, ja no ens queda cor.

El tramvia es el mitjà més perfecte per a fer tard a tot arreu.

Ha estat suspès per un mes el periòdic de Campdevàno "El Martinet", al qual ens uneix una forta i sencera simpatia.

A la bàrbara Rússia—prenem l'adjectiu de la premsa burgesa—s'ha acordat desgravar d'impostos als treballadors intel·lectuals: savis, tècnics i artistes.

Als nostres països no són pas intel·lectuals els que gaudeixen de beneficis semblants.

Una revista estrangera publicava aquests dies, amb motiu de la malaltia del rei d'Anglaterra, un retrat de la reina del mateix país en tot l'enlluernament de les seves vestidures reials. Al

—I tan petits ja us besàveu?
—Si es que estàvem ensajant una pel·lícula.

peu del retrat hi havia aquestes simples paraules:

"L'amor de tot el teu poble et reconforta".

Es per emocionar a qualsevol, ¿no?

A propòsit de la pintura d'avui. Un amateur preguntava a un artista notable:

—¿Es cert que hi ha pintors que pinten tancant un ull per veure millor el model?

—No ho sé—respongué l'artista.—Però el cert és que n'hi ha que semblen tancar-los tots dos, o pintar d'esquena al quadro.

Cada dia es fa una guerra més absurda als homes cèlibes. I pensar que són els únics homes raonables del món!

A Itàlia i a Turquia els impostos de solteria són molt grossos. Malgrat això, el nombre de casaments tendeix a disminuir.

Així el Duce acaba de proposar al senat italià un projecte de llei augmentant un cent per cent l'impost actual. Solament en seran excluïts els impotents i els folls.

¿Per què no afegir-hi els lletjos i els poc graciosos?

Tants homes com no es casen perquè no arriben a plaure mai!

Quant als altres, n'hi ha molts que preferiran més el feixuc impost a la tendra cadena. Els italians han llegit tant Boccaccio!

Es coneix que els nordamericans no són supersticiosos. Ara parlen d'adoptar un calendari de tretze mesos.. L'any tindria el mateix número de dies, però fóra dividit en quatre setmanes, o sigui 28 dies cada mes. Això, diuen, oferiria nombrosos avantatges pràctics.

No obstant, tretze mesos... Aquest nombre fatídic, ¿no augmentarà els divorcis d'Amèrica?

D. E. (Blanes): Va. Segueixi enviant-nos notes com aquesta.

S. M.: Anirà. Seguiu escrivint, que ho féu força bé.

"Fusta Forta" (Sallent) Va bé. Seguiu-nos donant compte de la vida espiritual d'aquesta vila.

J. C. (Vic). Aquesta vegada ens resulta poc interessant. Seguiu enviant, però.

F. (Sant Celoná). Segueixi llegint i treballant. Amb entusiasme i fe es fan miracles. Si no és correcte ço que ens tramet, pot ésser-ho altra vegada. I llavors ho publicarem.

M. C. A.: El que ens envia no és prou literari i es, en canvi, massa íntim.